

– А! Виж, момче в рибата! Ще взема това момче за мен. Таман нямам деца.

Били комшии. И двамата братя се забравили. Всеки знаел, че другият се е удавил. Пораснали вече, ама баща им станал болярин. Но той не знаел къде са попаднали момчетата му. Мислел, че си-новете му са се удавили.

Сега: една вечер евреинът попаднал в града на бащата. Стигнал до болярската порта и поускал да преспи...

Тогава двете момчета вече били войници.

– Искам – рекъл евреинът, – двама войника, да пазят тази нощ моя сандък. Някой човек да не направи беля.

И Владетелят какво направил? Сложил собствените си деца. Той не знаел, че това са негови деца.

– Чухте ли? Ще стоиме при този сандък. Цяла нощ ще стоиме тук, да гледате някой да не направи беля.

– Е, добре! Добре, царю!

Сегнали и стояли до среднощ и:

– Абе, приятелю! Кажу ми нещо. Една приказка. Какво си правил досега?

– Абе, каква приказка да ти кажа? Аз ли да ти кажа?

– Е, кажи, де!

– Абе, баща ми беше цар. Да, ама обедня и започна да пасе крави. Добре, но го извикаха да стане големец в един град. Да, но ние минахме през един мост. И аз паднах, и брат ми. Мене ме хванаха едни рибари.

Майка им слушала Всичко от сандъка. Рекла си:

– Е! Взели са ги българите. Станали са техни деца.

– Е, наистина е така! Аз съм ти брат, бе!

– Ами!

– Брат ти, бе! Ние сме братя!

Майка им слушала от сандъка. Като се съмнало, евреинът дошъл да си вземе сандъка!

– Абе, ти защо си сложил тези двама войници да пазят! Та не можах да дремна цяла нощ. Говориха едни мръсни работи, говориха. Защо?

Евреинът отишъл при царя.

– Царю! Ти защо – казва – си сложил тези двама войници при жена ми, та цяла нощ да говорят глупости.

– Ха! Какво е това, бе? Защо цяла нощ сте говорили, та жена